

Den moderna flicktypen får lovord.

Rektor R. Fähräus lämnar så ojämförligt mycket billiga i Svenska högre lärarinnese-re för eleverna — seminarium med därtill anknut-na läroanstalter Normal-skolan för flickor, folkskollavdelningen och realskolan samt skolköksseminariet. Rektor Fähräus efterträdes av lek-framgångar och motgångar torn vid Nya elementarskolan man haft i sina strävanden. Sven Grauers. I ett samtal med Svenska Dagbladet ger jag då att jag kraftigt fått den avgående rektorn en liten återblick på sin mångåriga verksamhet vid seminariet, sina olika erfarenheter av och reflexioner kring de gångna åren.

Det är nu tjuguaåttio år sedan jag första gången knöts till seminariet, berättar rektor Fähräus, och tjugusex år sedan jag blev rektor där. Under en mellanperiod på fem och ett halvt år var jag knuten till skolöverstyrelsen som det hette på den tiden, men för sexton år sedan återvände jag till seminariet som rektor. Mina minnen och erfarenheter från de gångna åren äro uteslutande goda. Seminariets lärare och lärarinnor äro utomordentligt dugande, nitiska och intresserade och eleverna ambitiösa och målmedvetna. Det har ju blivit i viss mån en ny typ på eleverna nu jämfört med förr — de kräva större frihet. Men jag måste säga att jag tyckte om den gamla typen av flickor, men jag tycker inte att den nya är sämre. Det folk klandrar hos den moderna ungdomen, speciellt hos vår tids flickor, är visserligen saker som jag inte heller alltid finner så trevliga — som till exempel att flickorna röka eller att de ofta ute på restaurang ta snapsen till maten. Det ser inte trevligt ut, men det är saker som ligga alltför ytligt för att man därför skall helt fördöma den nya typen. Min erfarenhet är att de äro målmedvetna, arbetsamma och kloka i kanske ännu högre grad än flickorna förr. Jag tror på den moderna ungdomen, den är bra.

En tendens som gjort sig alltmer gällande de sista fyra åren är att flickorna mer än någonsin dras till studentexamen, som nu blivit lättillgängligare för dem, och till universiteten. Dels detta och dels trängseln på lärarbanan har gjort att flickorna i långt mindre utsträckning än förr söka sig till seminariet. Förr måste vi ofta avvisa lika många sökande som vi kunde ta in, nu händer det att inte kurserna ens bli fyllda. Men trots detta är det min övertygelse att seminariet har en stor uppgift att fylla. Undervisningen där är mera lagd på praktisk pedagogik än vid universitetet, och dessutom blir det

När man lämnar en befattning, som till icke ringa del blivit en livsuppgift, så söker man gärna summera de framgångarna och motgångarna. När man lämnar en befattning, som till icke ringa del blivit en livsuppgift, så söker man gärna summera de framgångarna och motgångarna. När man lämnar en befattning, som till icke ringa del blivit en livsuppgift, så söker man gärna summera de framgångarna och motgångarna.

Bland mina motgångar måste jag emellertid räkna att jag inte ännu då jag avgår lyckats driva igenom en utvidgning av kurserna till att omfatta fyra år i stället för de hittillsvarande tre. Men det finns hopp om att frågan kommer i hamn vid nästa års riksdag. Vidare har jag under årtal förgäves arbetat på att få nya lokaler. För närvarande är seminariet inhytt i ett gammalt fint, men alltför trångt och omodernt hus vid Riddargatan, dels en del hyrda rum i grannhusen. Nu anser man sig emellertid inte kunna ifrågasätta att bygga förrän organisationsfrågan — tre- eller fyraårigt — blivit slutgiltigt avgjord.

Skolreformen, som dragit så många av flickorna till de statliga läroverken och minskat behovet av lärarinnor vid privatskolorna i motsvarande grad, har fört med sig att seminaristerna behöva en ännu fullständigare utbildning för att bättre kunna stå sig i konkurrensen med magisterrarna och därför vore en utvidgning av kursen till fyra år nu mer än någonsin önskvärd. Överstyrelsen har också ställt sig mycket förstående för mina synpunkter i det avseendet. Överhuvudtaget har alltid samarbetet mellan överstyrelsen och seminariet varit uteslutande gott och översstyrelsen visat sig hjälpsam och förstående för seminariets önskemål.

Vad jag nu närmast kommer att ägna mig åt? Vetenskaplig historisk forskning. Så länge jag haft min rektorsbefattning att sköta har jag endast i ganska ringa utsträckning hunnit med att uppehålla kon-takten med min vetenskap, men när jag nu får bättre tid kommer jag att ägna mig helt åt mina intressen som historiker. Om jag planerar något historiskt verk — ja, men det är ännu allt för tidigt att säga något närmare om den saken.

Rött ingenting för nervösa.

En clairvoyant om läkedom genom musik och färg.

Egentligen, skriver en referent i St. Dd., skulle man vara åtminstone musiker och helst även nervläkare för att kunna uppskatta det föredrag som den engelske clairvoyanten, rev. Edwin Bolt höll på onsdagskvällen inför sina teosofiska vänner i Stockholm. Föredraget behandlade nämligen "healing by color and music," d. v. s. läkedom med delst färger och musik.

Till en början får man komma ihåg, att mr Bolt har "gåvan" att kunna se en människas "psykiska kropp," vilken omger den fysiska och som i enlighet med regeln om kärt barn kallas "aura" eller eterkropp eller livsatmosfär, samt att han varit med om att bota många sådana fall — t. ex. granatchocksfall — där eterkroppen blivit vanställd; det har uppstått en "kortslutning," så att hjärnan och andra organ avstängts från livskrafterna. Han berättade nu ett dylikt fall, ehuru han med engelsksaksisk humor omtalade att hrr reporters brukade uppfatta historien som — en historia. En ung man, son till en läkare, störtade under kriget med ett aeroplan. Kroppsligt hämtade han sig, men själsligt icke. Man börja de därför experimentera med olidfärgat ljus (som f. ö. har stor betydelse i de Bolska läro-rorna); av rött ljus, som har lägsta svängningstalet, blev patienten än vildare, men violett bekom honom väl — och Chopinmusik lockade åter fram hans intelligens.

Experimentera med färger i stället för att ta medicin! rådde mr Bolt — man får hoppas att publiken där vid förstar att skilja på sjukdom och sjukdom, annars...

Så här karaktäriserades färgerna: rött en stimulans, men en anska farlig sådan; orange stimulerar de tyngre organen; grönt bra för nerverna...

Därför, förklarade mr Bolt, råder läkaren ofta den nervöse att ge sig ut i "Guds gröna natur" och hämta vederkvickelse. Och om ni har nerverna i olag, så för Guds skull måla inte rummen röda och klä er ej i rött, ty då kommer nerverna att stå på kant! Naturen är klädd i grönt och ger oss alltid lugn och ro. Har ni högt blodtryck, åt 75 proc. mindre och sitt i timme varje morgon och kväll under en grön lampa, så går det ned.

Vidare: blått ljus är välgörande för trötta hjärnarbeta-re; violett är lämpligt för personer, som råkat totalt ur jämvikten och är även välgörande för epileptiker. — Nu skall jag prata om

Robin Hood FLOUR

Vid All Hembakning

musik, fortsatte mr Bolt of-omt看mit men behöll instink-tivt hörluren i handen. Efter musik egentligen icke var nå-tjugo minuter hörde han gon förströelse utan en upp-plötsligt ett jubelrop: "han byggande och tillrättaläggan-de kraft."

En letargiker, som bara är trött och olustig, bör prova Straussmusiken; med sin clairvoyanta blick har mr Bolt sett hurusom den kom-mit den tröttes eterkropp att spruta röda gnistor! Mitt dis-harmoni — t. ex. i äktenskap — rekommenderades musik av "den underbare brodern" Mozart. Och Schumann.... ja, mr Bolt blev lyrisk och målade tavlor av blommor, gungande på vågorna, och äl-vor, dansande bland ljusa av oro väntade på att få viss-träd... Mot rampfeher och tankspriddhet är Handels pie-cisa och matematiskt nog-granna musik utmärkt, men även Bach duger. Känner man av människonaturens brutala och grymma tendenser, bör man ta till Beethoven, "den store psykoanalytikern," som bryter sönder hämningarna." Vidare nämndes Schuberts "blå" musik, mild och öm, Scriabines "violetta," som förjagar trötthet och bitter-het, samt slutligen "musikens store gud," Wagner, vars ope-ror man bör höra, när man tycker sig känna någon men-tal defekt, som gör en liten som en fluga...

Ja, så där går det till att bota krämpor med färg och toner. Just inga farliga saker i förkunnelsen, bara man förstår att rätt fatta begreppet krämpor i detta samman-hang. Ty färgers och mu-siks inflytande vid nervösa rubbningar kan nog erkännas — även om man inte är clair-voyant. Så nu ska vi hem och veva i gäng grammfonen — om den duger för ändama-let, förstås...

Ett ohvggligt telefon-samtal.

Den berömda barytonsänga-ren vid Metropolitan Opera i New York, Lawrence Tibbett, vilken på senare tiden uppe-hållit sig i Los Angeles, där han medverkar vid inspelning-erna av en film, blev häromda-gen så djupt uppskakad ge-nom ett telefonsamtal, att han var nära att förlora förstån-det.

Under en paus i arbetet vid studion ringde Tibbett upp sin hustru i New York. Denna befann sig vid tillfället i när-heten av simbassängen i det hotell, på vilket hon bor. Me-Har ni högt blodtryck, åt 75 proc. mindre och sitt i timme varje morgon och kväll under en grön lampa, så går det ned.

Vidare: blått ljus är välgörande för trötta hjärnarbeta-re; violett är lämpligt för personer, som råkat totalt ur jämvikten och är även välgörande för epileptiker. — Nu skall jag prata om tyggad om att hans son hade

Den lille Larry hade gripits av kramp och sjunkit till bot-ten i bassängen. Fru Tibbett rusade emellertid omedelbart från telefonen och lyckades draga upp sonen ur vattnet. Denne var därvid medvetlös, men efter tjugo minuter krön-tes moderns ansträngningar att återkalla honom till livet med framgång.

Under tiden hade hon full-ständigt glömt bort sin man, vilken halvt från sina sinnen av oro väntade på att få viss-het om sonens öde. Men så snart den lille började röra på sig, störtade hon till tele-fo-nen och meddelade mannen det glädjande budskapet. Tib-bett, som var fullständigt ut-mattad av skräck, förmådde inte säga ett ord till svar och omtalade senare, att han ha-de fruktat att förlora förstån-det.

Hellre parasollet.

En affärsman hade för va-na att aldrig betala mer än hälften av de varor, han köp-te, och giva en växel för den andra hälften. Men växlarna infriade han aldrig. Då man-nen för övrigt var välbärgad och respektable, beslöt hans affärsvänner för att hålla sig skadlösa debitera honom för dubbla beloppet och sedan ri-va sönder de värdelösa väx-larna.

En dag hade han köpt va-ror för \$2.000 och blivit debi-terad för \$4.000. Han protes-terade som vanligt mot det allt för höga priset, men be-talade dock \$2.000 kontant och gav en växel på de andra \$2.000.

— Nå, giver ni inte en liten present på den affären? frå-gade han säljaren.

Säljaren betänkte sig ett ögonblick och tog så fram ett vackert parasoll.

— Tror ni inte, att er fru skulle tycka om detta para-soll? frågade han.

— Det där, utbrast kunden. Är det allt vad ni vill ge mig på en order till \$4.000. Er givmildighet är verkligen storartad!

— Ni har rätt, sade han. Jag skall giva er något, som är mera passande.

Därpå tog han fram sin plånbok och räckte kunden den växel, som han nyss fått.

— Se här, sade han, något bättre kan jag ej giva er.

Överraskning i förening med förbluffelse stod målad i kundens ansikte, men då han fått tid att hämta sig, sva-rade han:

— Nej tack, då tar jag hell-re parasollet!